

Treballadors i treballadores del món, lluitem juntes!

Jesús García Acosta*

Com han canviat les coses d'un temps a avui, si abans consultava una enciclopèdia, avui hem connectat a Internet i consulto la wikipedia pel 1er de Maig:

“El Dia Internacional dels Treballadors i Treballadores o Primer de Maig és la festa per antonomàsia del moviment obrer mundial. És una jornada que s'ha utilitzat habitualment per realitzar diferents reivindicacions socials i laborals a favor de les classes treballadores...”

“Va ser al Congrés Obrer Socialista de la Segona Internacional, celebrat a París en 1889, que es va establir aquest dia com una jornada de lluita reivindicativa i d'homenatge als Màrtirs de Chicago. Cinc sindicalistes anarquistes van ser executats als Estats Units per la seva participació a les jornades de lluita per la consecució de la jornada laboral de vuit hores, que van tenir el seu origen en la vaga iniciada l'1 de maig de 1886 i el seu punt àlgid tres dies més tard, el 4 de maig, en la Revolta de Haymarket. A partir de llavors es va convertir en una jornada reivindicativa dels drets dels treballadors en sentit general celebrada en major o menor mesura a tot el món.”

La informació és precisa i molt concreta, el curiós de tot plegat és que la reivindicació que va motivar aquella vaga al 1886 era aconseguir la jornada de treball a 8 h diàries, perquè la gent pogués tenir temps per estar amb la família i poder descansar; i ara en ple segle XXI ens trobem que en alguns sectors s'estan fent més hores extraordinàries que mai, que molts treballadors i treballadores estan treballant per sobre de la seva jornada diària sense cobrar aquestes hores de més pel fet de poder mantenir la feina. Ens trobem a més que la jornada anual cada cop és més ample i que els dies que l'empresa vol estar oberta o prestar servei són els 365 dies a l'any. Per tant torna a ser una realitat el problema de la jornada de treball sobre tot a sectors com el comerç, l'hostaleria i els serveis en general, i les dificultats per conciliar la vida laboral i familiar cada cop van a pitjor.

Són les assemblees d'aturats i el moviment de les marxades per la dignitat els que estan reintroduint el debat del repartiment de la feina sense pèrdua de salari amb força, tot això

vinculat també amb el repartiment de la riquesa perquè la situació d'aprofundiment de les desigualtats s'ha disparat al llarg de la crisi. Un debat que havia agafat molta força durant la dècada passada però que de sobte va deixar d'estar a les prioritats dels plantejaments dels sindicats d'aquest país, així com de les organitzacions polítiques després de l'experiència frustrant del govern francès.

Va ser la manifestació del 1er de maig de la tarda a Barcelona la que va plantejar aquesta reivindicació com un dels seus lemes més destacats.

Pel matí els manifestants denunciàvem que la precarietat és una forma d'explotació i reclamàvem treball i salaris dignes així com més protecció social.

Resulta que avui a Espanya i a la resta del món, després de 7 anys de virulenta crisi que encara no ha tocat a la seva fi, estem instal·lats en un problema d'atur que afecta 200 milions de treballadors i treballadores arreu del món (31 milions més que abans de la crisi), 5,5 milions a l'Estat Espanyol i 726 000 a Catalunya, que sembla que no té solució ni a curt ni a mig termini. És més, sembla que és una necessitat pel capitalisme disposar d'un exèrcit d'aturats que estigui disposat a treballar del que sigui i al preu que sigui només per poder tenir una feina que els hi permeti mal sobreviure, i que pressioni als que tenen una feina perquè no reclamin millors condicions so pena de ser acomiadats.

Veritablement la crisi ha comportat un procés accelerat de precarització avalada per les receptes neoliberals imposades per la Troika com a "reformes estructurals" necessàries per sortir de la crisi. La realitat és que es comencem a veure les conseqüències de les últimes reformes laborals a la vida diària dels treballadors i treballadores d'aquest país. Hi ha sectors que estant patint condicions de treball molt dures, jornades de treball de 10/12 h diàries, plena disponibilitat per treballar els caps de setmana, flexibilitat d'horari a criteri de l'empresari, modificació substancial de condicions de treball, exigència de màxima productivitat. I tot això a canvi de salaris de misèria i situacions de risc per la seva salut física i mental.

Comença a aparèixer una espècie que pensàvem que estava extingida a l'Estat del Benestar Europeu, la del treballador o treballadora que tenint feina es troba pràcticament a la pobresa pel salari que rep amb la seva feina que té.

Està clar que el capitalisme vol repartir la feina d'una altra forma més injusta i desigual, i seran les dones les que fonamentalment seran les més perjudicades.

La situació que estem patint és d'emergència social i el 1er de Maig ha servit com mai per reivindicar canvis substancials en benefici de la classe treballadora.

Avui, com fa 126 anys, el 1er de Maig ens ha d'unir a les nostres lluites per la ruptura amb aquest sistema que ens oprimeix i ens vol explotar.

Treballadors i treballadores del món, lluitem juntes!.

* **Jesús García Acosta** és responsable de Món del Treball d'Esquerra Unida i Alternativa.